

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **H. A.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímlovou, advokátkou, se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 Az 12/2012 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímlové, advokátce, se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2012, č. j. OAM-286/LE-BE02-LE05-R2-2009, bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“); řízení bylo zastaveno

podle § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že podání žaloby nemá podle § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 10. 2009, v níž žalobce uvedl, že svoji vlast opustil v srpnu 1999 kvůli problémům s teroristy. V České republice o mezinárodní ochranu žádal již dvakrát, dne 27. 4. 2000 a dne 21. 10. 2000; v minulosti zde byl rovněž dvakrát odsouzen k trestu odnětí svobody pro krádeže. Žalovaný konstatoval, že žalobce v minulosti opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v nynějším řízení, které se týká v pořadí třetí žádosti žalobce, bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2010, č. j. OAM-286/LE-BE02-PA03-2009, které bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2010, č. j. 56 Az 91/2009 – 65, a to na základě právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47. Uvedenými rozsudky správní soudy žalovanému uložily posoudit otázku, zda žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Při nynějším novém rozhodnutí žalovaný vyšel z právního názoru vysloveného v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, a konstatoval, že nebylo třeba zabývat se existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť žalobce v nynější žádosti neuvádí a v řízení rovněž nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, které by odůvodňovaly nové meritorní posouzení případu. Žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany setrvale uvádí blíže nespecifikované obavy z teroristů, přičemž toto jeho tvrzení bylo obsáhle vyřazeno v rozhodnutích o předchozích žádostech.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 29. 5. 2012.

[4] Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2012, č. j. 45 Az 4/2012 – 11, byla věc postoupena Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 9. 2012, č. j. 4 Az 12/2012 – 27, ustanovil žalobci zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou, advokátku.

[5] V doplnění žaloby ze dne 15. 11. 2012, podaném ustanovenou zástupkyní k výzvě soudu, žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Brojil proti postupu žalovaného, který se vzdor závaznému právnímu názoru, vyslovenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, na jehož základě bylo zrušeno jeho předchozí rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany žalobci, odmítl zabývat důvody pro udělení doplňkové ochrany. Na povinnosti respektovat tento právní názor nemohou podle žalobce nic změnit ani závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96.

[6] Přípisem Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 30. 1. 2013, č. j. CPR-13921/ČJ-2009-930310-V253, bylo soudu sděleno, že žalobce, který se dosud účastnil řízení v České republice pod identitou A. B., nar. X, byl šetřením Národní ústředny Inetropolu a alžírských orgánů ztotožněn jako H. A., nar. X.

pokračování

[7] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 Az 12/2012 – 52, žalobu výrokem I. zamítl a výrokem II. dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení; současně výrokem III. přiznal odměnu ustanovené zástupkyni žalobce. V odůvodnění poukázal na to, že po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, na jehož základě bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného o udělení mezinárodní ochrany žalobci ze dne 29. 10. 2010, č. j. OAM-286/LE-BE02-PA03-2009, došlo ke sjednocení rozhodování správních soudů v případech daného druhu, a to rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96. Tímto rozsudkem byl překonán právní názor, vyslovený v rozsudku č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, a žalovaný proto nepochybil, pokud postupoval podle takto změněné judikatury; při následné změně právních poměrů není závaznost právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu absolutní. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal s právním názorem rozšířeného senátu, týkajícím se posuzování existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany v případě zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V případě žalobce bylo prokázáno, že v opakované žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti týkající se posouzení otázky udělení azylu či doplňkové ochrany, když setrval toliko na (obecném) tvrzení o ohrožení ze strany teroristů, které uplatnil již v předchozích žádostech.

[8] Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2013 se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 13. 5. 2013, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil v rozsahu výroku I. a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Je přesvědčen, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 10. 2009 je důvodná. Namítal, že městský soud měl napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost, neboť žalovaný nerespektoval právní názor, vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, jakož ani závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96. Žalovaný byl po zrušení svého původního rozhodnutí ze dne 29. 10. 2010, č. j. OAM-286/LE-BE02-PA03-2009, povinen zjišťovat důvody pro udělení doplňkové ochrany stěžovateli. V této souvislosti vyjádřil přesvědčení, že tyto jsou dány i ve světle nových skutečností, neboť stěžovatel konvertoval z islámského vyznání ke křesťanství, a má tak obavy z perzekuce v rodné zemi; změna víry je v muslimském prostředí, z něhož pochází, nepřijatelná z pohledu rodiny, veřejnosti i bezpečnostních složek, a on se tak obává o svůj život a zdraví.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 4. 6. 2013 navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, popř. její zamítnutí pro nedůvodnost. Vyjádřil přesvědčení, že stěžovatel (ani) v kasační stížnosti neuvádí žádné nové skutečnosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Neusnesl břemeno tvrzení k provedení nového meritorního přezkumu své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v řízení před správním orgánem rovněž nevyšla najevo žádná relevantní zjištění. Nové tvrzení uváděné stěžovatelem je obecné a nekonkrétní; nevymezuje dobu konverze ke křesťanství, jakož ani o jakou konkrétní (křesťanskou) církev se jedná; toto se i v kontextu celkového případu stěžovatele žalovanému jeví jako účelové.

II. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost vyhodnotil jako přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s., přičemž přesah vlastních zájmů stěžovatele shledal zejména v nastalé procesní situaci, kdy je třeba zohlednit změnu rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a její dopad na nyní projednávanou věc. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor.

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel namítal, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 10. 2009 je důvodná, přičemž městský soud měl napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost, neboť žalovaný nerespektoval právní názor, vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, jakož ani závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96. Žalovaný byl po zrušení svého původního rozhodnutí ze dne 29. 10. 2010, č. j. OAM-286/LE-BE02-PA03-2009, povinen zjišťovat důvody pro udělení doplňkové ochrany stěžovateli.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[15] Podle § 10a písm. e) zákona o azylu *„žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“* Podle § 25 písm. i) téhož zákona *„řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.“*

[16] Nejvyšší správní soud se předně musel vypořádat s otázkou, zda lze na věc aplikovat právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, jímž uložil žalovanému posoudit důvody pro udělení doplňkové ochrany stěžovateli a na který stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval; jsa vázán tímto právním názorem Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 11. 2010, č. j. 56

pokračování

Az 91/2009 – 65, zrušil původní rozhodnutí žalovaného o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 10. 2010, č. j. OAM-286/LE-BE02-PA03-2009..

[17] Dospěl přitom k závěru, že právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, nelze při posouzení nyní projednávané kasační stížnosti použít, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, publikováno pod č. 1723/2008 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: < www.nssoud.cz >), podle nichž „*Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Tato vázanost právním názorem je prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí. Takový případ nastane např. tehdy, uváží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v téže věci o opětovné kasační stížnosti o rozhodné právní otázce jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. nebo plénium či kolegium ve stanovisku přijatém podle § 19 s. ř. s.*“

[18] Vázanost právním názorem vysloveným v rozsudku č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, byla prolomena v důsledku podstatné změny judikatury, když v mezidobí od vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu a jeho nynějším rozhodováním v téže věci uvážil o rozhodné právní otázce rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. Při posouzení nyní projednávané kasační stížnosti tak bylo třeba vycházet (výhradně) ze závěrů rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, kterým byl právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 4 Azs 16/2010 – 47 překonán.

[19] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publikován pod č. 2642/2012 Sb. NSS, judikoval, že „*správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.*“

[20] V odůvodnění rozsudku rozšířený senát dále vyložil, že „*i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení*

pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

[21] Nejvyšší správní soud, vycházející z právního názoru vysloveného v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, dospěl k závěru, že stěžovatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 10. 2009, na jejímž základě bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2012, neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany jeho osobě. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil se závěrem městského soudu v napadeném rozsudku, totiž že opakovaná žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany žádné takové nové skutečnosti nebo zjištění neobsahovala, a žalovaný tak nepochybil, pokud stěžovatelu žádost vyhodnotil jako opakovanou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, tedy jako žádost nepřipustnou, a řízení o ní proto zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[22] Žalovaný nepochybil, pokud nepřipustil meritorní přezkum stěžovatelu opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (včetně plnohodnotného posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany) za situace, kdy se stěžovatel v žádosti omezil na zcela obecné a nekonkrétní tvrzení, že se v zemi původu obává ohrožení ze strany teroristů. Takto formulovanou obavu přitom vyjádřil již v předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, o čemž svědčí mj. i to, že v předmětné žádosti ze dne 27. 10. 2009, na jejímž základě bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného, stěžovatel výslovně uvedl: „Žádám o politický azyl ze stejných důvodů jako při předešlých žádostech.“ V navazujícím pohovoru, vedeném téhož dne, potom na dotaz, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že „důvody jsou stejné jako v předešlých žádostech.“

[23] V této souvislosti lze poukázat na odůvodnění zrušujícího rozsudku ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, jehož předmětem bylo původní rozhodnutí žalovaného o téže žádosti stěžovatele a v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „po prostudování správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce v průběhu správního řízení (které bylo zahájeno na základě jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 10. 2009), uváděl tytéž skutečnosti (strach z pronásledování ze strany teroristů), jako v předchozích správních řízeních o udělení mezinárodní ochrany. S těmito tvrzeními stěžovatele se žalovaný vypořádal již v minulosti v rozhodnutí ze dne 3. 9. 2003, č. j. OAM-2012/VL-14-P10-2000, ve kterém rozhodl, že stěžovateli se azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu neuděluje a nevztahuje se něj překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona a v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2007, č. j. OAM-2012/VL-14-C09-2000, ve kterém rozhodl, že stěžovateli se azyl podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Lze tudíž přisvědčit závěru žalovaného, že žalobce neuváděl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního

pokračování

zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

[24] Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaný mohl být důslednější co do naplnění požadavků na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak byly formulovány v bodě [19] rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, konkrétně měl věnovat větší pozornost otázce, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v Alžírsku jako zemi původu stěžovatele, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. I s ohledem na četnost a obsah žádostí stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podávaných v minulosti a jejich opakované meritorní posouzení správními orgány i soudy lze nicméně konstatovat, že žalovaný těmto požadavkům dostál, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí věnoval značnou pozornost odůvodnění závěru, že stěžovatel v žádosti ze dne 27. 10. 2009 neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, přičemž stěžovatelem opakovaně tvrzené obavy z ohrožení ze strany teroristů hodnotil i na pozadí situace v zemi původu a jejího vývoje.

[25] Na posouzení věci nemohlo nic změnit, že stěžovatel poprvé v nyní projednávané kasační stížnosti uvedl novou skutečnost, která je podle jeho názoru relevantní při posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, konkrétně obavy z perzekuce po návratu do země původu pramenící z toho, že konvertoval z islámského vyznání ke křesťanství. Toto tvrzení totiž nelze než označit za zcela neurčité a vzbuzující podezření ze snahy účelově dosáhnout prodloužení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a tím i možnosti legálně pobývat na území České republiky. K tomuto hodnocení přispívá i to, že stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl, že se jedná o novou skutečnost, kterou v dosavadních řízeních neuváděl, přesto však své tvrzení ponechal ve zcela obecné rovině, když např. žádným způsobem nekonkretizoval, kdy mělo ke změně jeho vyznání dojít, popř. z jakého důvodu nemohl tvrzení o svojí konverzi uplatnit již v předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, resp. navazujících řízeních před žalovaným a správními soudy. Nic bližšího neuvedl ani k tomu, ze strany jakých osob a čeho konkrétně se v této souvislosti v zemi původu obává, a to například s odkazem na veřejně proklamované postoje konkrétních osob či skupin, z jejichž strany by měl být ohrožen, nebo události, které zavádějí k takovým obavám důvod.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, napadeného rozhodnutí žalovaného a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel

neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[28] Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele pro řízení o soudním přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného byla ustanovena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2012, č. j. 4 Az 12/2012 – 27, platí její hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Z tohoto důvodu jí Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – kasační stížnost ze dne 13. 5. 2013 – ve výši 3100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupkyni stěžovatele celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 3400 Kč. Jelikož zástupkyně doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tj. 714 Kč. Zástupkyni stěžovatele bude tedy vyplacena celková částka ve výši 4114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu